

Adwent – czas oczekiwania

Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- przedstawienie Adwentu jako czasu przygotowania na Święta Narodzenia Pańskiego, na spotkanie z Jezusem w liturgii i sakramentach oraz czasu spotkania i gotowości na przejście do wieczności;
- wyjaśnienie słowa Adwent;
- kształtowanie postawy czuwania.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Uczeń:

- zna i rozumie pojęcie Adwentu;
- przedstawia informację dotyczące tego czasu liturgicznego;
- przytacza cytaty biblijny z lekcji;
- wyjaśnia znaczenie i wartość czuwania;
- wyjaśnia, kiedy w Kościele przeżywany jest Adwent;
- wyjaśnia, ile trwa Adwent;
- wymienia Świętych, którzy pomagają nam trwać w czuwaniu.

Pojęcia i postaci

Maryja, św. Jan, Izajasz, bł. męczenniczki elżbietańskie

Wartości

wiara i zaufanie Bogu przez Maryję i pomoc świętych, czwanie jako postawa gotowości

Metody i środki

praca z Pismem Świętym, rozmowa kierowana, praca z podręcznikiem, plakat przedstawiający Maryję, św. Jana i Izajasza oraz siostry męczenniczki elżbietanki (papierowy lub multimedialny) oraz wybranych do lekcji świętych.

Propozycja realizacji

Modlitwa na rozpoczęcie

Duchu Święty, który oświecasz serca i umysły nasze...(przed nauką).

Cele lekcji. Nauczyciel podaje cele w języku ucznia: będę znał wszystkie wymiary Adwentu, będę wymieniać patronów tego czasu, będę znał wartość tego czasu liturgicznego, opowiem o bł. siostrach elżbietankach i ich przesłaniu skierowanym do dzisiejszego człowieka.

Metoda – praca z Pismem Świętym, praca z tablicą interaktywną (jeśli nie ma w szkole, to przygotowujemy wcześniej laptopa z potrzebnym tefeldyskiem).

Nauczyciel zapisuje temat lekcji na tablicy, a pod nim pytanie z punktu: „Messenger Boży”. Uczniowie notują w zeszytach.

Nauczyciel buduje rozmowę na podstawie wiadomości z klasy VI. Przypomina, że rozpoczyna się kolejny adwent w naszym życiu. Może ktoś pomyśli, że znów mówimy o tym samym? Może ktoś stwierdzi, że wszystko już wie na ten temat i nie ma potrzeby znów zagłębiać się w tych treściach? Nic bardziej mylnego! Tak, jak co roku przeżywamy różne rocznice np. urodziny, i każdego roku przeżywamy je inaczej – dojrzej, tak też jest ze świętami i okresami liturgicznymi. Im człowiek starszy, tym ma więcej doświadczeń i powinien starać się głębiej zrozumieć tajemnice wypływające z Ewangelii.

Jak pamiętamy, Adwent znaczy przyjście. Jest okresem radosnego oczekiwania na spotkanie z Synem Bożym. Jest pierwszym okresem w każdym nowym roku liturgicznym i poprzedza okres Narodzenia Pańskiego. Trwa od 23 do 28 dni i obejmuje cztery kolejne niedziele przed 25 grudnia. W Adwencie kolor szat liturgicznych jest fioletowy. Jednak nie jest to w sensie ścisłym czas pokuty, tak jak Wielki Post.

Przygotowujemy nasze serca na przyjęcie Jezusa poprzez: rekolekcje parafialne, roraty (Msze św. ku czci Matki Bożej odprawiane o świcie), adwentowe postanowienia. Dzielimy się także naszą miłością z innymi i pomagamy ludziom potrzebującym pomocy. W tym niezwykłym czasie oczekiwania pomagają nam patroni Adwentu, którymi są: prorok Izajasz, Maryja i św. Jan Chrzciciel. Prorok Izajasz zapowiada narodziny Mesjasza, Maryja modli się i służy, czekając na Syna Bożego, a św. Jan Chrzciciel nawołuje do nawrócenia i wskazuje na Pana Jezusa jako Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata. Adwent ma kilka wymiarów. Pierwszy przypomina o historycznym przyjściu Jezusa na świat w Betlejem, czyli przygotowuje nas na liturgiczne przeżywanie Świąt Narodzenia Pańskiego. Kolejny, też liturgiczny wymiar, to osobiste spotkanie z Jezusem w sakramentach świętych, szczególnie w Eucharystii. Ostatni towarzyszy człowiekowi przez całe życie. Jest najważniejszym celem dla chrześcijanina. To spotkanie z przychodzącym w chwale Chrystusem na końcu świata, czyli paruzja. Jest ona związana z czasem sądu ostatecznego. Jednocześnie dla każdego człowieka ta forma Adwentu dokonuje się w chwili zakończenia ziemskiego życia i przejścia do wieczności. Zazwyczaj o tym nie myślimy, a coraz większa komercja przed Świątami nie pozwala o tym pamiętać. Pan Jezus jednak w Ewangelii wielokrotnie o tym przypomina i nawołuje nas, byśmy czuwali i zawsze byli gotowi na spotkanie z Nim. Co znaczy czuwać? Jak nauczał św. Jan Paweł II polską młodzież 18 czerwca 1983 roku na Jasnej Górze, to „(...) *znaczy, że staram się być człowiekiem sumienia. Że tego sumienia nie zagłuszam i nie zniekształcam. Nazywam po imieniu dobro i zło, a nie zamazuję. Wypracowuję w sobie dobro, a ze zła staram się poprawiać, przewyciężając je w sobie. To taka bardzo podstawowa sprawa, której nigdy nie można pomniejszać, zepchnąć na dalszy plan. Nie. Nie! Ona jest wszędzie i zawsze pierwszoplanowa. Jest zaś tym ważniejsza, im więcej okoliczności zdaje się sprzyjać temu, abyśmy tolerowali zło, abyśmy się łatwo z niego rozgrzeszali. Zwłaszcza jeżeli tak postępują inni.(...)* Czuwam - to znaczy dalej: *dostrzegam drugiego. Nie zamykam się w sobie, w ciasnym podwórku własnych interesów czy też nawet własnych osądów. Czuwam - to znaczy: miłość bliźniego - to znaczy: podstawowa międzyludzka solidarność*”.

Źródło: Jestem. Pamiętam. Czuwam. - liturgia.wiara.pl (dostęp: 05.08.2022 r.).

Nauczyciel czyta lub prosi o przeczytanie fragmentu z Pisma Świętego z podręcznika (Mk 13, 33-37).

Następnie nauczyciel zadaje pytania:

- Jakie słowa wypowiedane przez Pana Jezusa są w tym fragmencie najważniejsze?
- Co znaczy czuwać i uważać?
- Przed czym przestrzega nas Jezus?
- Co jest dla Jezusa najważniejsze?
- Dlaczego Jezusowi zależy, abyśmy pamiętali o tym?

Nauczyciel wyjaśnia, że czuwania najpiękniej uczy nas Maryja, która stała się dla wszystkich Świętych Kościoła wzorem do naśladowania i światłem na drodze życia. Przykładem współcześnie błogosławionych, które czuwały i były gotowe na spotkanie z Panem Jezusem są siostry elżbietanki – s. Paschalis i jej IX towarzyszek, beatyfikowane 11 czerwca 2022 r.

Metoda – praca z tablicą interaktywną

Następnie nauczyciel wraz z dziećmi czyta/ słucha piosenkę z początku lekcji.

*Siostry wybrane przez Pana, proste zwyczajne i szare,
służyły niebu i ziemi, dzieląc się chlebem wiary.
Jak ziarna, co w glebie żywej wzrastają wtedy, gdy giną,
Tak plon wydały stokrotny, ryczałt dobrych czynów.
Wierne miłości do końca, słabe, lecz Bogiem silne
idąc przez ciemną dolinę, światłem się stały dla innych.
Córki Odwiecznej Mądrości, jasnej, radosnej i czystej,
Niezadające bólu, przenikającej wszystko.
Broniły ludzkiej godności w godzinę paschy i mroku,
Mężne i w życiu i w śmierci, tchnieniem mocy z wysoka.*

Wierne Miłości, źródło: <https://wroclaw.gosc.pl/doc/7595780.Wierne-Milosci> (dostęp: 15.06.2022).

Siostra Paschalis i jej IX towarzyszek zginęły na początku 1945 roku. Wszystkie poniosły śmierć męczeńską z rąk żołnierzy Armii Czerwonej, dając w ten sposób dowód najwyższej miłości do Boga i bliźniego. Każda z nich miała swoją drogę do męczeństwa, ale połączyło je jedno – heroiczna obrona godności powierzonych im podopiecznych. Wszystkie oddały życie, broniąc swojej czystości oraz powierzonych im dziewcząt. Sytuacja na świecie pokazuje, że historia zamordowanych elżbietanek wciąż jest aktualna. Docierają do nas opowieści o takich samych tragicznych wydarzeniach na całym świecie oraz braku szacunku dla godności

ludzkiego ciała. Siostry swoim życiem pokazały, że były gotowe na spotkanie z Panem i swoim świadectwem życia uczą nas, że warto być wiernym miłości Boga, aż do końca.

Metoda – rozmowa kierowana. Nauczyciel tak kieruje rozmową, by pokazać uczniom, że Adwent to właściwie całe życie człowieka. Należy być gotowym na spotkanie ze Zbawicielem.

Uczniowie ustnie, a następnie pisemnie, odpowiadają w zeszytach na pytania z punktu: „Czy wiesz?”.

Alternatywnie: Uczniowie wykonują ćwiczenia z podręcznika (wybrane lub wszystkie – wedle uznania nauczyciela).

Podsumowanie lekcji

- Jakie wymiary ma adwent?
- Kto jest patronem adwentu?
- Czego uczą nas siostry elżbietanki męczenniczki?

Modlitwa na zakończenie

Panie Jezu Chryste, Ty pragniesz przyjść do serca każdego z nas. Proszę, abyś w tym czasie adwentu napełniał moje serce dobrymi pragnieniami i dodawał mi siły do ich realizacji w życiu codziennym. Amen.

Praca domowa

Z podręcznika.

Korelacja z edukacją szkolną

- wiedza o społeczeństwie, język polski.